

къвъ високъ чиновникъ е присъществувалъ на единъ „тържественъ приемъ“. Какво чудно има тукъ? Своя своихъ признаватъ. . .

Спокойний тонъ, съ който бѣхъ изказани тия думи, подѣйствува върху Гапча магически. Въ единъ мигъ той се поприбра въ себе, скръсти рацѣ и сериозно подхванъ:

— Бриво ме разбирашъ, побратиме Добри! Никакъ не се чудя, че Пъзлевъ е присъществувалъ на „тържественъ приемъ“, защото *сега* той има право на тази висока честъ; чудно ми е само едно: какъ една бубулечка, една ницо и никаква бубулечица, рожба на прахътъ и купищата, може да вземе грозния образъ на мечка. . . . Ето тази чудесна, неестественна метаморфоза азъ никакъ не могъ да проумѣя. . . ! Това е нѣваща тайна. . . . Разгадай я философе! — завърши весело Недѣлковъ.

— Никакви тайни си нѣматъ тукъ мѣсто, бай Гапчо! Човѣкътъ билъ способенъ, поначвалъ се полеска-легка, или пъкъ „обстоятелствата“ му помогнали. . . .

— Първото и второто не е, па, може би, само третото. . . замисленъ продължи Недѣлковъ. Ако го познаваше както го познавамъ азъ, самичакъ щѣше да се чудишъ на тази съ ницо необяснима лѣснотия, съ каквато Пъзлевъ прогрессира. . . въ смисълъ на богатства, чинове и видими почести.

— Вижда се, буренътъ намѣрилъ и почвата си, — забѣлѣжи Високовъ.

— Прѣди 5—6 години Пъзловъ бѣ една „провинциална мишка“, каквито сме сега и двамата, да прощавашъ. . . подзе Недѣлковъ. Вѣхме заедно, даже, по едно врѣме, доста блиски; нъ у тогози човѣка не може да ми се хареса нито една черта отъ характера. Той нѣма свои „миѣния“ за ницо, съ всѣкого се съгласява. . . . За идеали и друго таквостъ не питай. . . .

— И седялъ си да се чудишъ! — извика Високовъ. сега отъ своя страна чувствующъ се побѣдителъ, като прѣкъснъ приятели си, който не на шега бѣ паченалъ да му излага вѣчната, една и сѣщата биография на Пъзлевци, една отъ най-обикновеннитѣ скърбни истории въ днешно врѣме. . . . Нищо чудно, милий мой! Нищо чудно нѣма подъ нашето небе! — продължаваше Високовъ. — Твоя старъ познайникъ, господинъ Пъзлевъ, може да нѣма никакви достоинства и пакъ да вапрѣдва. . . . Стига му, че има едно, спасителния талисманъ на всички Пъзлевци въ нашата „прѣходяща“ епоха—